

Η πράσινη σελίδα της Βασιλικής Χρυσοστομίδου

SOS από το βυθό μέρος Α'

Το ήξερες ότι το 80% της ζωής που υπάρχει στη Γη βρίσκεται... κάτω από το νερό; Ίσως ακούγεται λίγο περίεργο, όμως αν σκεφτείς ότι τα 2/3 της επιφάνειας του πλανήτη μας καταλαμβάνονται από τους πέντε ωκεανούς του κόσμου, καταλαβαίνεις γιατί συμβαίνει αυτό.

1. Οι ενυδρίδες είναι σπουδαίες κολυμβήτριες.
2. Ο προπροπροπροπάππος του θαλάσσιου ιγκουάνα ήταν φυσικά δεινόσαυρος!
3. Τα ιγκουάνα κάθονται με τις ώρες στα βράχια και μαζεύουν ήλιο.
4. Η γούνα των μικρών ενυδρίδων γίνεται ασημί όταν βραχεί.

Δυστυχώς, οι πληθυσμοί κάποιων κατοίκων των ωκεανών ολοένα και μειώνονται, με αποτέλεσμα να απειλούνται με εξαφάνιση. Σήμερα θα μάθεις για δύο από αυτούς.

Θαλάσσια ενυδρίδα

Είμαι σπουδαία κολυμβήτρια. Στροβιλίζομαι στο νερό, όχι για να κάνω πιρουέτες, αλλά για να παγιδεύσω αέρα στο τρίχωμά μου, ο οποίος με βοηθάει να διατηρώ το δέρμα μου στεγνό και ζεστό. Βλέπεις, ο Ειρηνικός Ωκεανός που κατοικώ, είναι κάπως... μπρρρρ! Τα «κουτάβια» μου γεννιούνται με κίτρινη γούνα, η οποία αργότερα παίρνει το χρώμα του άκυρου. Όταν όμως είναι υγρή, γυαλίζει σαν ασημένια! Όταν πεντάω, ο βυθός μου εξασφαλίζει ό,τι χρειάζομαι: ακιούδες, στρείδια, καβούρια, θαλάσσια ασλιγκάρια, μύδια, αστερίες. Συγκεντρώνω την τροφή μου στις σακούλες από μαλακό δέρμα που έχω κάτω από τις μασχάλες μου και ανεβαίνω στην επιφάνεια για να απολάσω το γεύμα μου. Μπορεί να μη διαθέτω μακαροπιρούνα, ωστόσο, βρίσκω πέτρες ή βότσαλα που τα χρησιμοποιώ σαν εργαλεία για να ανοίγω τα όστρακα! Κι όταν νυστάξω, μαζεύω όσα «κελπ» (ένα είδος φυκιού) μπορώ από την ακτή, τα βάζω πάνω μου και ξεπλύνω. Αφού αποκοιμηθώ, τα φύκια αυτά με βοηθούν να μην παρασυρθώ από το νερό - μόνο από τα όνειρά μου!

Από τι κινδυνεύω;

Από το κυνήγι, λόγω της πολύτιμης γούνας μου. Από τα δίκτυα των ψαράδων, όπου παγιδεύομαι κατά λάθος. Από τις πετρελαιοκλίδες: 20 χρόνια πριν, στην Αλάσκα, μία πετρελαιοκλίδα σκότωσε 2.650 ενυδρίδες!

Θαλάσσιο ιγκουάνα

Αν σου πω ότι ο προπροπροπροπάππος μου δεν ήταν δεινόσαυρος, θα είναι ψέμα! Βέβαια, μπορεί να μη γνωρίζω πολλά για τους προγόνους μου, αλλά ξέρω πως έχω την τύχη να κατοικώ στα νησιά Γκαλαπάγκος (στον Ειρηνικό Ωκεανό) και να κάνω φλιθεραπεία διαρκείας. Αράζω στα βράχια μαζί με όλη την «παλιοπαρέα» - καβούρια, σαύρες, πουλιά - και ρουφάω ηλικιακή θερμότητα, πράγμα απαραίτητο για μας τα ψυχρόαιμα πλάσματα. Αν ζεσταθώ, βουτάω στον ωκεανό - μπορώ να μείνω μία ώρα το πολύ. Δυστυχώς, οι άσπλαχνες μαμάδες μας, αφού γεννήσουν τα αβγά τους, στην ηφαιστειακή σκόνη, κάθονται μόνο δύο εβδομάδες για να τα φυλάξουν και μετά... εξαφανίζονται! Τρεις μήνες αργότερα σκάνε τα αβγά και

βγαίνουν. Όμως, δεν είναι εκεί κανείς για να μας φροντίσει. Ευτυχώς, έχουμε αναπτυγμένο το ένστικτο της επιβίωσης. Αγαπημένο μου φαγητό είναι τα φύκια - είμαι το μόνο ερπετό που τα τρώει! Ανάλογα μάλιστα με την τροφή μου, το χρώμα μου αλλάζει σε κόκκινο ή πράσινο. Κι όταν νυχτώσει, τρυπώνω στις χαραμάδες των βράχων για να κοιμηθώ.

Από τι κινδυνεύω;

Από το κυνήγι και τη θαλάσσια ρύπανση. Έτσι όπως πάμε, δε θα μείνει ούτε φολίδα πάνω μου!

Πηγή: Ζώα που κινδυνεύουν μας περιγράφουν τη ζωή τους, εκδόσεις «Πατάκη»

